

عنوان مقاله:

رابطه کیفیت زندگی و پایداری در محله های شهری

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محبوبه قانع بافی - گروه شهرسازی، واحد یزد، دانشگاه آزاد اسلامی، یزد، ایران

نجم اسماعیل پور - گروه شهرسازی، دانشگاه یزد، یزد، ایران

محمدحسین سرایی - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه یزد، یزد، ایران

خلاصه مقاله:

کیفیت زندگی مفهومی عام است که در چهارچوب تعریف علمی متضمن عناصر، اجزا و شاخص های مهمیاست که تنزل و ارتقای آنها همچنین بهره مندی یا فقدان هر یک سطح کیفیت زندگی را مشخص می نماید. شاید از یک دیدگاه بتوان گفت که عینی ترین و ملموس ترین شاخص های ارزیابی کیفیت زندگی رسیدن به حد مطلوب آن یعنی افزایش رفاه اجتماعی است. ازجمله این شاخص ها می توان به گسترش حمل و نقل، توسعه سرانه های فضای سبز، بهبود استانداردهای هوای سالم و کاهش آلاینده ها، ایجاد مراکز تفریحی و فرهنگی، بهبود وضعیت مسکن و نوسازی بافت های فرسوده شهری، ایجاد زیرساخت های شهر الکترونیک، ایجاد امنیت اجتماعی و... همچنین همانگونه که می دانیم رفاه اجتماعی مهمترین بخش مفاهیم توسعه پایدار را تشکیل می دهد که افزایش امنیت انسانی و رضایتمندی اجتماعی را امکان می دهد بنابراین می توان به رابطه تفکیک ناپذیر کیفیت زندگی و پایداری پی برد. هدف پژوهش حاضر بررسی رابطه بین کیفیت زندگی و پایداری در محله های شهری می باشد و روش تحقیق این نوشتار توصیفی می باشد. نتایج نشان می دهد، با توجه به مطالب ارایه شده در ارتباط با معیارهای پایداری محلات شهری و همچنین تعاریف و معیارهای مربوط به کیفیت زندگی، رابطه تفکیک ناپذیر ما بین توسعه پایدار و کیفیت زندگی وجود دارد. توسعه پایدار شهری را می توان بهبود کیفیت زندگی در ساختار شهری دانست که بهبود کیفیت زیست محیطی را نیز به همراه دارد.

کلمات کلیدی:

کیفیت زندگی، محله، توسعه پایدار، محلات پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/619981>

